

Pielea corpului omenesc

Potrivit expresiei unei personalitati a lumii dermatologice "pielea este fatada monumentala a corpului omenesc" care nu constituie un simplu invelis protector, ci este un organ cu structura complexa, cu multiple proprietati si functiuni.

Pielea are o suprafata de 1,5 pana la 2m², reprezinta 1/15 din greutatea totala a organismului si are o grosime cu variatii in functie de regiunea considerata; astfel, pe pleoape este foarte subtire (0,2-0,3 mm), cea mai groasa fiind cea din palme si talpi, urmata de cea a cefei si spatelui.

Mai exista unele diferente pentru o aceeasi regiune in functie de rasa, sex si varsta, la copii si femei fiind mai subtire. Pe suprafata pielii, palmelor si talpilor se observa la un examen mai atent un desen constituit din mici creste lineare paralele si arcuite in diferite directii numite dermatoglife, care difera de la individ la individ, cele de la pulpele degetelor constituind "amprenta digitala", in rest, pielea are un desen rezultat din santuri fine care, intretaiate, ofera un aspect romboidal. in zonele de flexiune ale membrilor se produc pliuri sau "gropi" ca in regiunile axilelor, inghinale, anterioare ale coatelor, posterioare ale genunchilor.

Alte regiuni in care se observa pliuri adanci sunt cele retroauriculare, submamare si interfesiere. Pliurile constituie zone cutanate de o sensibilitate particulara, devenind adesea sediul unor procese inflamatorii (intertrigo). Pielea mai are minuscule orificii sau infundibule denumite pori, care sint orificii ale glandelor ce secreta sudoarea si sebumul (grasimea pielii).

In ceea ce priveste culoarea, aceasta este data in primul rand de cantitatea si calitatea pigmentului natural (melanina), la care se adauga si alti factori cum sunt: dispersiunea luminii prin grosimea epidermului, in special a stratului cornos, vascularizarea si prezenta unui alt pigment de culoare galbena (carotenul).

Ca structura, pielea este alcatuita din trei straturi distincte: la exterior epidermul, la mijloc dermul si sub acesta hipodermul. Se deosebesc intre ele atat structural, cat si functional.

La randul sau epidermul este format din patru straturi: cel mai superficial, in legatura directa cu mediul exterior, este stratul cornos, alcatuit din mai multe randuri de celule turtite, bogate in keratina, substanta care le confera rezistenta necesara rolului de protectie. Sunt celule care si-au pierdut unele componente caracteristice celulelor vii, fiind sub acest aspect ultimul stadiu al evolutiei si migrarii celulelor epidermului din profunzime spre suprafata, pentru ca in cele din urma sa se desprinda si sa cada insensibil, mai ales cu ocazia spalatului.

Stratul subiacent este alcatuit din cateva randuri de celule romboidale alungite numit stratul granulos, datorita grauntelor de keratohialina. Urmeaza cel mai gros din straturi, stratul spinos sau mucos sau Malpighi, cuprinzand aproximativ 50% din grosimea epidermului, constituit din celule voluminoase poliedrice, asezate ca un mozaic, unite intre ele prin niste filamente care le mentin

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

strans legate si care in anumite boli sunt distruse, permitand dislocarea celulelor si aparitia de leziuni de regula buloase.

Cel mai profund este stratul bazal, format dintr-un singur rand de celule cilindrice, inalte, perpendiculare pe asa-numita membrana bazala de care sunt ancorate prin acelasi tip de filamente. Este numit si stratul germinai, datorita rolului de a genera celulele care prin multiplicare si migrare spre suprafata, alcatuiesc celelalte straturi epidermice. Printre celulele bazale propriu-zise mai sunt presarate celule cu functii speciale, celule melanocitare, care fabrica pigmentul melanic preluat apoi de celulele straturilor supraiacente, celulele Langerhans, cu rol in apararea imunitara.

Dermul, a doua componenta importanta a pielii, este separat de epiderm prin membrana bazala, care opune si ea o importanta rezistenta patrunderii din mediul extern a substantelor straine si chiar a unor celule anormale (in tumori maligne) din epiderm, este compus din celule, vase sangvine si limfatice si nervi, toate acestea inglobate in tesutul conjunctiv, care este scheletul sau tesatura de rezistenta a pielii.

Prin componentele sale joaca rolul principal in procesele metabolice vitale, care au loc in aceasta regiune. Structural i se disting trei niveluri, a caror granita este mai putin net marcata decat in cazul epidermului; cel superior numit dermul papilar, deoarece cuprinde portiunile din derm ce se insinueaza intre crestele epidermului, prin prelungiri mamelonate numite papile.

Acestea adapostesc ultimele ramificatii ale vaselor si nervilor sub forma de ghemuri in conexiune unele cu altele (plex capilar). La mijloc este dermul propriu zis sau corionul cu structura marcat fibrilara (fibre conjunctive, elastice si reticulare, care sunt prinse intr-o masa amorfa, substanta fundamentala, bogata in vase.

Corionului ii revine rolul principal in ceea ce priveste rezistenta si in acelasi timp elasticitatea mare a pielii. Ultimul nivel il constituie dermul profund sau hipodermul, cu structura fibrilara mai laxa, realizand o retea in ochiurile careia se gaseste grasime: prin aceasta joaca rolul de amortizare a traumatismelor si mobilitatea pielii pe tesuturile tari mai profunde, muschi si oase.

Pielea, ca si alte organe, este vascularizata de o retea de vase sangvine si limfatice bogate si amplu ramificate, care se extinde de la hipoderm la dermul superficial. Avand vase proprii, epidermul se hraneste prin lichidele transvazate din reseaua vasculara, imbiband vascularizatia pielii, reglata in primul rand de sistemul nervos central, care isi trimite ramuri pe calea nervilor principali, la intreaga retea de vase, in afara de cele mai periferice numite capilare.

Mai intervin in reglarea circulatiei cutanate hormoni si substante rezultate din procese metabolice. Vascularizatia pielii intervine in metabolismul general al organismului si al termoreglarii.

Pielea mai are si un bogat sistem nervos format din terminatii nervoase libere, care potrivit unor

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari

<http://referatenoi.ro>

cercetari mai recente ar patrunde pana in epiderm si din organe nervoase cu structura si functii specializate pentru diversele simturi, respectiv pentru perceperea diferitelor senzatii din exterior: tactile, dureroase, de mancarime, de cald, de rece.

Sursa Imaginii - freedigitalphotos.net